

УДК 342.9

DOI: 10.36550/2522-9230-2025-18-139-143

Мехеда Владислав Дмитрович,

кандидат юридичних наук,

заступник начальника кафедри соціально-гуманітарних дисциплін

Військового інституту танкових військ Національного технічного університету

«Харківський політехнічний інститут»

mekhedavd@ukr.net

ORCID ID: 0000-0002-2160-3738

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ: МЕХАНІЗМИ ДЕКЛАРУВАННЯ, ВИЯВЛЕННЯ КОНФЛІКТУ ІНТЕРЕСІВ ТА ЇХ ЕФЕКТИВНІСТЬ

У статті здійснено комплексний правовий аналіз чинних механізмів запобігання корупції в Україні, зосереджений на системі електронного декларування та врегулювання конфлікту інтересів. Підкреслюється, що попри значний прогрес у формуванні антикорупційної нормативно-правової бази, інституційного забезпечення та міжнародної підтримки реформ, рівень корупції в Україні залишається загрозово високим, а громадська довіра до державних інституцій – низькою. Такий стан речей зумовлений низькою чинників, серед яких: формалізація правозастосовної практики, відсутність реальних санкцій за порушення законодавства, технічні труднощі функціонування системи декларування, а також слабкий рівень етичної культури серед посадовців.

Особливу увагу приділено діяльності Національного агентства з питань запобігання корупції (НАЗК), яке виконує координаційну роль у реалізації державної антикорупційної політики. Проаналізовано функціональні напрями його діяльності: контрольний, нормотворчий, координаційно-методичний та комунікаційний. Встановлено, що ефективність НАЗК напряму залежить від рівня його інституційної незалежності, ресурсного забезпечення, політичної підтримки та співпраці з громадянським суспільством. Розглянуто специфіку функціонування системи е-декларування, зокрема її впровадження з 2016 року, технічну організацію та обсяг відомостей, які мають зазначатися в декларації. Водночас наголошено на слабкій ефективності перевірок, обмеженості доступу до реєстрів і формальному ставленні декларантів до цієї процедури.

Також проаналізовано правові засади виявлення та врегулювання конфлікту інтересів. Розмежовано поняття реального та потенційного конфлікту, окреслено механізми його самостійного і зовнішнього врегулювання, передбачені законодавством. Виявлено проблеми у правозастосовній практиці, серед яких — нерозуміння посадовцями сутності конфлікту інтересів, страх перед викриттям, формалізм у діях уповноважених осіб. Окреслено шляхи удосконалення правових інструментів запобігання корупції, включно з технічною модернізацією реєстрів, посиленням санкцій за порушення, розвитком інституту викривачів та залученням громадськості до моніторингу доброчесності.

Зроблено висновок про необхідність комплексного підходу до реформування антикорупційної системи, який поєднує правові, інституційні, етичні та освітні засади й відповідає європейським стандартам належного врядування.

Ключові слова: протидія корупції, електронне декларування, конфлікт інтересів, Національне агентство з питань запобігання корупції, антикорупційна політика, правове регулювання, доброчесність.

Mekheda V. LEGAL FRAMEWORK FOR COMBATING CORRUPTION: MECHANISMS OF DECLARATION, DETECTION OF CONFLICT OF INTEREST, AND THEIR EFFECTIVENESS

The article provides a comprehensive legal analysis of the current mechanisms for preventing corruption in Ukraine, focusing on the electronic declaration system and conflict of interest regulation. It is emphasized that despite significant progress in the formation of the anti-corruption regulatory framework, institutional support, and international support for reforms, the level of corruption in Ukraine remains alarmingly high, and public trust in state institutions is low. This state of affairs is due to a number of factors, including: the formalization of law enforcement practice, the absence of real sanctions for violations of the law, technical difficulties in the functioning of the declaration system, and the weak level of ethical culture among officials.

Particular attention is paid to the activities of the National Agency for the Prevention of Corruption (NACP), which performs a coordinating role in the implementation of the state anti-corruption policy. The functional areas of its activity are analyzed: control, rule-making, coordination and methodological, and communication. It is established that the effectiveness of the NACP directly depends on the level of its institutional independence, resource provision, political support, and cooperation with civil society. The specifics of the functioning of the e-declaration system are considered, in particular its implementation since 2016, the technical organization, and the amount of information that must be included in the declaration. At the same time, the weak effectiveness of inspections, limited access to registers, and the formal attitude of declarants to this procedure are emphasized.

The legal principles of identifying and resolving conflicts of interest are also analyzed. The concepts of real and potential conflicts are distinguished, and the mechanisms for their independent and external resolution, provided for by law, are outlined. Problems in law enforcement practice are identified, including officials' misunderstanding of the essence of conflicts of interest, fear of exposure, and formalism in the actions of authorized persons. Ways to improve legal instruments for preventing corruption are outlined, including technical modernization of registers, strengthening sanctions for violations, development of the whistleblower institute, and involvement of the public in integrity monitoring.

The conclusion is made about the need for a comprehensive approach to reforming the anti-corruption system, which combines legal, institutional, ethical, and educational principles and meets European standards of good governance.

Keywords: combating corruption, electronic declaration, conflict of interest, National Agency for the Prevention of

Постановка проблеми. Корупція становить одну з найбільших загроз належному функціонуванню публічної влади, верховенству права та демократичному розвитку держави. Незважаючи на тривалу імплементацію антикорупційної політики та значний обсяг нормативно-правових актів у цій сфері, рівень корупційних проявів в Україні залишається високим, а довіра суспільства до антикорупційних інституцій – обмеженою. Особливу увагу заслуговують такі інструменти правового регулювання, як обов'язкове електронне декларування суб'єктами публічного управління та врегулювання конфлікту інтересів, які мають на меті забезпечити прозорість, відкритість та запобігти зловживанням владними повноваженнями.

Проте практика їх застосування виявляє численні проблеми, пов'язані як із прогалинами в законодавстві, так і з формалізацією виконання вимог щодо декларування та виявлення конфлікту інтересів. Це породжує ситуацію, за якої антикорупційні інструменти втрачають свою профілактичну функцію, а сама система запобігання корупції не забезпечує очікуваного рівня ефективності. Водночас, на тлі реформування інституційного середовища, особливо в контексті євроінтеграційних зобов'язань України, актуальним постає питання вдосконалення правових засад запобігання корупції, забезпечення ефективного функціонування механізмів декларування та виявлення конфлікту інтересів, а також підвищення відповідальності за їх недотримання.

У цьому контексті важливим є комплексний аналіз чинного законодавства, правозастосовної практики та ефективності реалізації основних антикорупційних механізмів, що дозволить окреслити напрями його удосконалення відповідно до міжнародних стандартів і практик належного врядування.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблематика запобігання корупції, удосконалення антикорупційної політики та забезпечення доброчесності публічного управління перебуває в центрі наукового інтересу українських та зарубіжних дослідників. Значну увагу правовим аспектам запобігання корупції приділяють такі вчені, як О. Бандурка, Д. Демків, Н. Глушенко, І. Гриценко, Б. Головкіна, Л. Каленіченко, А. Комзюк, В. Лізун, О. Іванов, О. Скакун, В. Тимошук, А. Фодчук, К. Черевко тощо.

Мета статті є комплексне дослідження правових засад функціонування механізмів електронного декларування та врегулювання конфлікту інтересів у системі запобігання корупції в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Корупція становить одну з найнебезпечніших загроз національній безпеці, демократичному розвитку, економічній стабільності та правовій державності. Її поширення підриває довіру громадян до органів влади, спричиняє значні втрати державного бюджету, перешкоджає реалізації реформ та гальмує інтеграцію України до європейського правового простору. В умовах трансформації системи публічного управління особливого значення набувають правові засади протидії корупції, зокрема ефективне функціонування механізмів декларування та врегулювання конфлікту інтересів.

Правове регулювання у сфері запобігання корупції в Україні ґрунтується насамперед на Законі України «Про запобігання корупції»[1], який було ухвалено у 2014 році в межах загальнодержавної антикорупційної реформи. Цей закон визначає ключові принципи, напрями та механізми протидії корупції, а також встановлює коло суб'єктів, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування. Закон передбачає, зокрема, обов'язок таких суб'єктів подавати щорічні декларації про майновий стан, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру, а також вживати заходів щодо недопущення конфлікту інтересів під час виконання посадових повноважень.

У системі інституційних засобів протидії корупції ключове місце належить Національному агентству з питань запобігання корупції (НАЗК), яке наділене широким колом повноважень, що охоплюють контрольну, нормотворчу, координаційну та просвітницько-комунікаційну діяльність. З огляду на це, доцільним видається їх класифікація за функціональними напрямками.

По-перше, НАЗК здійснює контроль-наглядні повноваження, які включають моніторинг та контроль за дотриманням законодавства з питань етичної поведінки, запобігання і врегулювання конфлікту інтересів, контроль та перевірку декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, а також моніторинг способу їх життя. Окрім того, до цієї категорії повноважень належить державний контроль за дотриманням вимог щодо фінансування політичних партій та виборчих фондів, своєчасність подання фінансової звітності, а також ведення спеціалізованих державних реєстрів — декларацій, викривачів і осіб, які вчинили корупційні правопорушення [2, с. 27].

По-друге, у межах нормотворчої діяльності НАЗК здійснює формування та реалізацію антикорупційної політики, розробляє проекти нормативно-правових актів, готує Антикорупційну стратегію та державну програму з її виконання. Водночас Агентство погоджує антикорупційні програми органів державної влади, місцевого самоврядування та розробляє типові антикорупційні програми для юридичних осіб [2, с. 27].

По-третє, значний обсяг повноважень пов'язаний з координаційно-методичною діяльністю. Зокрема, НАЗК координує виявлення та усунення корупційних ризиків у діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування, здійснює методичне забезпечення їх антикорупційних підрозділів, організовує професійне навчання, надає консультаційно-методичну допомогу, роз'яснення щодо застосування антикорупційного законодавства, а також забезпечує захист викривачів. До цієї ж групи належить

координація виконання міжнародних зобов'язань України у сфері антикорупційної політики та співпраця з іноземними партнерами.

По-четверте, слід виокремити комунікативні повноваження НАЗК, які передбачають інформування громадськості про здійснювані заходи у сфері запобігання корупції, формування в суспільстві нетерпимого ставлення до корупційної поведінки, залучення громадськості до процесів розробки, реалізації та моніторингу антикорупційної політики, а також здійснення обміну інформацією з громадськими, міжнародними та іншими суб'єктами [2, с. 27].

Узагальнюючи викладене, можна констатувати, що нормативно визначені повноваження НАЗК охоплюють усі ключові напрями антикорупційної політики, що створює передумови для реалізації комплексного підходу до запобігання та протидії корупції в Україні.

Важливим кроком у розвитку антикорупційної інфраструктури стало впровадження з 2016 року системи електронного декларування, що передбачає онлайн-подання декларацій через спеціальний державний реєстр. Це дало змогу громадськості, журналістам та іншим зацікавленим суб'єктам здійснювати громадський контроль за доходами публічних службовців. Зміст декларації охоплює широкий спектр відомостей — від нерухомості, транспортних засобів, корпоративних прав до фінансових активів, витрат, подарунків та банківських зобов'язань.

Система е-декларування була запроваджена в два етапи. Перший етап з 1 вересня 2016 по 30 жовтня 2016 року — щорічні декларації за 2015 рік подають особи, які станом на 1 вересня 2016 року займають згідно зі ст. 50 Закону України «Про запобігання корупції» відповідальне та особливо відповідальне становище. Другий етап — з 1 січня 2017 року — подають всі інші суб'єкти декларування [3, с. 203].

Разом із тим, попри безперечні досягнення, механізм декларування стикається з низкою викликів, які знижують його реальну ефективність. Серед них варто відзначити нестачу технічної надійності програмного забезпечення, недосконалість автоматизованих процедур верифікації, обмежений доступ НАЗК до інформації з інших державних реєстрів, формальний підхід до перевірок та відсутність реальних санкцій у частині неправдивого декларування. Крім того, спостерігається проблема низького рівня правової культури серед посадовців, які часто сприймають декларування як формальність.

Іншим не менш важливим правовим механізмом у системі запобігання корупції є врегулювання конфлікту інтересів. Закон України «Про запобігання корупції» визначає конфлікт інтересів як суперечність між приватним інтересом особи та її службовими або представницькими повноваженнями, що може вплинути на об'єктивність або неупередженість прийняття нею рішень [1]. Закон розрізняє два типи конфлікту — реальний та потенційний. Публічний службовець зобов'язаний самостійно виявити та повідомити про наявність конфлікту інтересів безпосереднього керівника або уповноважену особу, а також утриматися від участі в ухваленні відповідних рішень.

Щодо безпосереднього порядку врегулювання конфлікту інтересів публічного службовця Закон зазначає, що такий порядок визначається керівником особи або Національним агентством з питань запобігання корупції (НАЗК), на підставі відповідного повідомлення публічного службовця [1]. Заходи врегулювання конфлікту інтересів законодавцем поділяються на зовнішні та внутрішні. До зовнішніх, тобто тих, які застосовуються керівником особи та/або НАЗК відносяться: 1) усунення особи від виконання завдання, вчинення дій, прийняття рішення чи участі в його прийнятті в умовах реального чи потенційного конфлікту інтересів; 2) застосування зовнішнього контролю за виконанням особою відповідного завдання, вчиненням нею певних дій чи прийнятті рішень; 3) обмеження доступу особи до певної інформації; 4) перегляду обсягу службових повноважень особи; 5) переведення особи на іншу посаду; 6) звільнення особи. Внутрішні полягають у можливості особи самостійно вжити заходів щодо його врегулювання шляхом позбавлення відповідного приватного інтересу з наданням підтверджуючих це документів безпосередньому керівнику або керівнику органу, до повноважень якого належить звільнення/ініціювання звільнення з посади. При цьому, позбавлення приватного інтересу має виключати будь-яку можливість його приховування [4].

Таким чином, конфлікт інтересів є явищем, яке перебуває на зламі запобігання корупції та порушення антикорупційного законодавства. Разом з тим, законодавчо передбачений механізм запобігання даним процесам покликаний забезпечити, передусім, неупередженість та об'єктивність у процесі прийняття публічними службовцями рішень та вчинення дій на реалізацію владних повноважень. Останнє ж, у свою чергу, є стримуючим фактором до вчинення більш тяжких корупційних правопорушень. Відтак, запобігання та врегулювання конфлікту інтересів є невід'ємною складовою державної антикорупційної інфраструктури.

Механізми врегулювання конфлікту інтересів передбачають низку інструментів: самостійне повідомлення, усунення від процедури прийняття рішення, передачу повноважень іншій особі або колегіальному органу, а у випадку порушень — дисциплінарну, адміністративну чи кримінальну відповідальність. Ефективність виявлення конфлікту інтересів залежить не лише від правових норм, а й від функціонування системи внутрішнього контролю, наявності уповноважених осіб з питань запобігання та виявлення корупції, а також належної етичної культури в державних органах [6, с. 134].

У багатьох випадках конфлікти інтересів залишаються прихованими через страх перед репресіями, корпоративну солідарність або низький рівень обізнаності щодо правових наслідків. Крім того, системна відсутність дієвого контролю, формалізм у роботі відповідальних осіб, недостатнє фінансування та надмірна

бюрократизація процесу створюють умови для уникнення відповідальності за порушення законодавства.

У цьому контексті особливого значення набуває діяльність НАЗК як координатора антикорупційної політики на рівні виконавчої влади. Агентство здійснює моніторинг, надає роз'яснення, проводить навчання, узагальнює практику застосування антикорупційного законодавства та ініціює притягнення до відповідальності порушників. Водночас, ефективність його діяльності залежить від рівня інституційної незалежності, політичної підтримки, ресурсного забезпечення та довіри з боку громадянського суспільства.

З метою підвищення дієвості правових засад протидії корупції в частині декларування та врегулювання конфлікту інтересів доцільним є запровадження низки системних змін. Зокрема, варто забезпечити повноцінний автоматизований обмін даними між державними реєстрами, впровадити більш жорсткі санкції за приховування інформації, посилити функціональну автономію НАЗК, розширити коло посад, що підлягають декларуванню, удосконалити систему навчання та підвищення кваліфікації службовців з питань доброчесності.

Крім того, необхідно розвивати інститут викривачів, гарантувати їм правовий захист, стимулювати громадський контроль і розширювати інструменти участі суспільства в моніторингу доброчесності публічних службовців. Таким чином, ефективна протидія корупції вимагає не лише наявності правових механізмів, але й належної інституційної архітектури, політичної волі, етичної відповідальності посадових осіб, активної участі громадян та постійного удосконалення практик доброчесного врядування. Лише за умови комплексного підходу можлива реальна трансформація антикорупційної системи, яка відповідатиме європейським стандартам та забезпечить підвищення довіри до влади, ефективність публічного управління і захист демократичних цінностей.

Висновки. Проведений аналіз дозволяє стверджувати, що правові засади функціонування механізмів електронного декларування та врегулювання конфлікту інтересів, незважаючи на їх нормативну визначеність і інституційну підтримку з боку НАЗК, мають низку істотних недоліків, що перешкоджають досягненню очікуваної ефективності.

Серед основних проблем слід виокремити формалізм у практиці декларування, технічну нестабільність електронних систем, обмежений доступ до необхідної інформації, а також недостатню інституційну незалежність та ресурсне забезпечення антикорупційних органів. Аналогічні виклики спостерігаються і щодо врегулювання конфлікту інтересів, де превалює декларативний підхід, а відсутність чітких гарантій захисту викривачів та ефективного внутрішнього контролю створює умови для приховування правопорушень.

Для забезпечення реальної дієвості зазначених механізмів необхідним є не лише вдосконалення законодавства, але й запровадження комплексних управлінських рішень, зокрема: цифровізації міжвідомчої взаємодії, посилення санкцій за недостовірне декларування, підвищення кваліфікації службовців, розбудови етичної культури у публічному секторі та розширення можливостей громадського контролю.

Ефективна реалізація цих заходів сприятиме підвищенню прозорості та доброчесності у публічному управлінні, зниженню рівня корупційних ризиків, формуванню довіри громадян до інститутів державної влади та поступовому наближенню антикорупційної політики України до кращих європейських стандартів належного врядування.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Про запобігання корупції: Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1700-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text>
2. Каленіченко Л.І., Слинько Д.В. Особливості діяльності національного агентства з питань запобігання корупції в умовах воєнного стану. *Право і безпека*. 2023. № 1 (88). С. 25-34.
3. Черевко К.О. Е-декларування в Україні: основні питання. *Кримінально-правові та кримінологічні засади протидії корупції*. Харків, 2017. С. 203-204.
4. Лізун В. Феномен конфлікту інтересів у контексті запобігання корупції. URL: <https://evnuir.vnu.edu.ua/bitstream/123456789/23075/1/64-69.pdf>
5. Основні засади запобігання корупції / М. В. Романов; ГО «Харківська правозахисна група». Харків: ТОВ «Видавництво «Права людини»», 2017. 176 с.
6. Антикорупційна політика ЄС: ключові елементи, орієнтація на сталий розвиток, уроки для України: навчальний посібник. Суми: Інститут стратегій інноваційного розвитку і трансферу знань, 2023. 270 с.
7. НАЗК ініціює процес оцінки стану імплементації рекомендацій НАТО з розбудови доброчесності. URL: <https://nazk.gov.ua/uk/novyny/nazk-initsiyue-protses-otsinky-stanu-implementatsii-rekomendatsiy-nato-z-rozbudovy-dobrochesnosti/>

REFERENCES:

1. Pro zapobihannia koruptsii. (2014, October 14). [On preventing corruption]. *Zakon Ukrainy №1700-VII*. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text> [in Ukrainian].
2. Kalienichenko, L.I., Slyenko, D.V. (2023). Osoblyvosti diialnosti natsionalnoho ahentstva z pytan zapobihannia koruptsii v umovakh voiennoho stanu. [Peculiarities of the activities of the national agency for the prevention of corruption under martial law]. *Pravo i bezpeka*. №1 (88). 25-34. [in Ukrainian].

3. Cherevko, K.O. (2017). E-deklaruvannia v Ukraini: osnovni pytannia. [E-declaration in Ukraine: main issues]. *Kryminalno-pravovi ta kryminolohichni zasady protydii koruptsii*. 203-204. [in Ukrainian].
4. Lizun, V. (2023). Fenomen konfliktu interesiv u konteksti zapobihannia koruptsii. [The phenomenon of conflict of interest in the context of corruption prevention]. Retrieved from: <https://evnuir.vnu.edu.ua/bitstream/123456789/23075/1/64-69.pdf> [in Ukrainian].
5. Romanov, M.V. (2017). Osnovni zasady zapobihannia koruptsii. [Basic principles of corruption prevention]. 176. [in Ukrainian].
6. Antykoruptsiina polityka YeS: kliuchovi elementy, oriiantatsiia na stalii rozvytok, uroky dlia Ukrainy. (2023). [EU anti-corruption policy: key elements, orientation towards sustainable development, lessons for Ukraine]. 270. [in Ukrainian].
7. NAZK initsiiuie protses otsinky stanu implementatsii rekomendatsii NATO z rozbudovy dobrochesnosti. (2024). [The NACP initiates a process of assessing the status of implementation of NATO recommendations on building integrity]. Retrieved from: <https://nazk.gov.ua/uk/novyny/nazk-initsiyue-protses-otsinky-stanu-implementatsii-rekomendatsiy-nato-z-rozbudovy-dobrochesnosti/> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 6.06.2025

УДК 336.76:341.242(4)

DOI: 10.36550/2522-9230-2025-18-143-148

Нікончук Андрій Михайлович,

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри інноваційних бізнес-технологій

Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана

nikonchuk1981@gmail.com

ORCID ID: 0009-0009-0550-9336

Бец Олександр Ілліч,

кандидат економічних наук,

доцент кафедри інноваційних бізнес-технологій

Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана

Koffe-in@ukr.net

ORCID ID: 0009-0002-7191-4822

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ КРИПТОВАЛЮТНИХ БІРЖ

У статті досліджено стан нормативно-правового регулювання діяльності криптовалютних бірж в Україні в умовах цифровізації фінансового сектору. Визначено ключові законодавчі акти, що регламентують обіг віртуальних активів, зокрема Закон України «Про віртуальні активи», а також законопроекти щодо внесення змін до Податкового кодексу. Проведено аналіз актуальних нормативних ініціатив, їх переваг і ризиків для учасників ринку.

Звернуто увагу на основні проблеми, що стримують імплементацію правового регулювання криптовалютних бірж в Україні, серед яких: відсутність підзаконних актів, блокування операцій через банківську систему, правова невизначеність та недосконалість режиму фінансового моніторингу. Досліджено вплив регуляторних обмежень Національного банку України на діяльність криптобірж та адаптацію біржових платформ до умов реєр-to-реєр моделі.

Розглянуто типологію криптовалютних бірж, централізованих (CEX), децентралізованих (DEX) і гібридних платформ, із наведенням прикладів найактивніших гравців ринку. Акцентовано на необхідності гармонізації українського законодавства з міжнародними стандартами для забезпечення прозорості, безпеки та стабільного розвитку ринку віртуальних активів.

У статті обґрунтовано доцільність термінового законодавчого втручання, спрямованого на запуск процедури авторизації криптобірж, визначення податкового режиму, запровадження вимог до кібербезпеки та протидії відмиванню коштів. Зроблено висновок про потенціал розвитку криптовалютного ринку в Україні за умов чіткого і стабільного правового поля.

Ключові слова: криптовалюта, криптобіржа, віртуальні активи, правове регулювання, реєр-to-реєр, централізована біржа, децентралізована біржа, фінансовий моніторинг, податкове законодавство, цифрові активи, AML, фінансова безпека, Національний банк України, інституціоналізація, цифрова економіка.

Nikonchuk A., Bets O. LEGAL PRINCIPLES OF THE OPERATION OF CRYPTOCURRENCY EXCHANGES

The article examines the current state of legal regulation concerning the activities of cryptocurrency exchanges in Ukraine within the broader context of digitalization of the financial sector. It identifies the key legislative acts that govern the circulation of virtual assets, in particular the Law of Ukraine "On Virtual Assets," as well as the draft laws aimed at amending the